Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. | Den 1ste Maj 1885. | 34te Aargang.

Jesu Kristi Evangelium.

(Mill. Star.)

Kristi Evangelium er Kundskaben om Saliggjørelse. Lig alle sande Videnskaber er det grundet paa evig Sandhed. Det er udsprungen af den guddommelige Visdom og er den ypperste af al himmelsk Kundskab; det er Nøglen til de himmelske Hemmeligheder, og den eneste Vej, der fører til det evige Liv. Det indbefatter al Sandhed, kjendt og ukjendt, og al Intelligents, som har eksisteret eller vil eksistere herefter. Intet retfærdigt Princip vil nogensinde blive aabenbaret, og ingen Sandhed kan opdages enten i Tiden eller i Evigheden, der ikke paa en eller anden Maade henhører til Jesu Kristi Evangelium. Det er Salighedens Vej i dette Liv og Midlet, hvorved Ophøjelse kan naas i det næste. Det vil aldrig blive afskaffet; thi det vil aldrig ophøre at være nødvendigt. Det er Midlet for en uendelig Ophøjelse og Fremadskriden. Det indbefatter al Dyd og udelukker al Last. Vildfarelse kan ikke komme indenfor dets Enemærker, og Sandhed kan ikke gaa udenfor dets Grænser. Fordi evigt Liv indbefatter alle andre Naadegaver, kaldes det Guds ypperste Gave, og fordi Kristi Evangelium indbefatter alle Principer, henhørende til Menneskets Udvikling, er det det eneste Middel, hvorved evigt Liv kan opnaas og fortsættes.

De Principer, hvoraf Evangeliet bestaar — ikke alene de første Principer, men ogsaa alle, der ere blevne eller nogensinde ville blive aabenbarede — ere evige i deres Beskaffenhed. De have eksisteret fra al Evighed og ville bestaa gjennem alle tilkommende Evigheder; thi de ere absolute, væsentlige og evige Sandheder, uden Dages Begyndelse og Aars Ende, den samme i Gaar, i Dag og for evigt. Angaaende Tiden, Stedet og Maaden, hvorpaa de samledes — om man med Passelighed kan antage, at en saadan Begivenhed nogensinde har fundet Sted — og den lovgivende Methode, hvorpaa disse evige Love bleve gjorte tjenlige til Udførelsen af Guddommens Planer og skikkede for, samt medvirkende til menneskelige Sjæles og Verdeners Ophøjelse og Saliggjørelse — er det ikke nu givet Mennesket at udforske. Et saadant Spørgsmaal vilde nødvendigvis føre til Tanken om Begyndelsen af Guds ubegrænsede Skabelser, til Begyndelsen

af det, som for os ikke har haft nogen Begyndelse, et Emne saa umaadeligt og omfattende, at det langt overgaar ethvert Fornuftvæsens Fatteevne, som er underordnet det Væsen, der organiserede Himlene og Jorden, og som har talt og kjender alle de Skabelser, hans almægtige Arm har skabt. Det er derfor nok for os at vide, at Evangeliet i dets nærværende Form er af ufattelig Ælde, at mange Tidsaldre før denne Jord blev skabt, og Morgenstjernerne sang til Hobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde ved dens Fremkomst, var denne evige Plan bleven antaget af de himmelske Magter som Midlet for dens forudbestemte Helliggjørelse, og ydermere, ved at sætte denne uforanderlige og mægtige Plan i Udførelse vare Millioner Verdener med alle deres utallige Hærskarer af menneskelige og andre Beboere blevne forløste og herliggjorte, førend denne lille Planet, vor Jord, blev talt blandt Guds Skabelser.

Intet kunde være fjærnere fra et korrekt Begreb om den store Skabers Karakter og Egenskaber end at formode, at Livets og Saliggjørelsens Plan henhører til en enkelt Planet, Folk eller særlig Periode i den menneskelige Historie. Den simple Kjendsgjerning, at der kun eksisterer en saadan Plan — et Punkt, som let kan bevises, om Nogen ikke vil indrømme, at det i sig selv indeholder Beviser for dens Sandhed — burde være tilstrækkeligt til at modbevise alle saadanne falske Begreber. Om man først tilstaar denne Kjendsgjerning og for et Øjeblik tænker paa de Myriader Verdener, som Skaberen har frembragt, de utallige Hærskarer af hans Skabninger, der bebo dem, og den af næsten alle anerkjendte Kjærlighed, Forsyn, Omhu og Beskyttelse, hvormed den himmelske Fader vaager over selv det ringeste af sine Børn, og over alle hans Hænders Gjerninger, saa findes der næppe Nogen saa snæverhjærtet, blind og uden Ærefrygt at turde tilskrive et Væsen saa vist, mægtigt, upartisk, barmhjærtig og naadig, som man ved og tilstaar, at Gud er, en saa uvis, svag, uretfærdig og ubarmhjærtig Fremgangsmaade, som vi have berørt ovenfor. Og alligevel, ihvor uhørt det end synes, har dog Millioner haft denne Mening, og Millioner hylde den endnu, undtagen vi have storligen misforstaaet dem. Der er upaatvivlelig Mange, som uden videre Eftertanke ville erklære, at den foregaaende Bevisførelse for at støtte vor Mening om Evangeliets Beskaffenhed og Ælde, er hverken mer eller mindre end gudsbespottelig Formastelse, og i det samme Aandedrag ville de bevidne Sandheden af de ovenfor nævnte Begreber, hvilke vi forkaste som falske og uholdbare i enhver Henseende, thi de ere hverken grundede paa Fornuft eller Aabenbaring og aldeles uværdige at skjænke vor Tiltro. Der er Nogle, som end ikke ere tilfredse med den Tanke, at Evangeliet kun henhører til denne Planet, men sige, at det havde sin Oprindelse i den vigtige Periode i Verdenshistorien, da Guds Søn kom herned for at udføre sin store Mission blandt Menneskenes Børn, og at før denne mindeværdige Epoke kjendte ingen Del af den menneskelige Familie i nogen Tidsalder en saadan Plan. Følgelig holde de for, at den alvise Lovgiver, som forfattede den eneste Lov, hvorved evigt Liv kan opnaas, tilstedte, at for fire tusinde Aar gik Skarer af hans Sønner og Døtre, hvoraf mange vare blandt de retfærdigste Mænd og Kvinder, der nogensinde levede paa Jorden, bort til evig Pine, før han oplyste Menneskene om den eneste Vej, hvorpaa de kunde erholde Frelse. En saadan Theori passede maaske for de

mørke Tidsaldre, eller for nærværende passer med de snævre Anskuelser, som Saadanne holde, der hverken kjende Gud eller det, som hører ham til; men for Alle, hvis Forstand er bleven oplyst af Sandhedens Aand, ere saadanne urimelige Anskuelser uden Mening.

Den saa fremherskende Ide, at Jesu Kristi Evangelium, som er saa vist, retfærdigt, omfattende og mægtigt, var bestemt for en eneste Verdens Frelse eller til Gavn for en Del af den menneskelige Familie til Udelukkelse af den anden, er et Sidestykke til den gamle, men forlængst opgivne Ide, at Solen, Maanen og Stjernerne vare kun midlertidige Lys ophængte i Firmamentets Midte for at belyse denne lille Jord i dens forkrænkelige Tilstand, og at disse Lys, lig saa mange afbrugte Lamper, vilde blive udslukt, saasnart Jorden havde fuldendt sin timelige Løbebane. Men heldigvis har den guddommelige Sandheds Lys, som straaler gjennem Videnskabernes Atmosfære, fordreven denne taabelige Vildfarelse. Ydermere er det nu kjendt — takket være Herren, fordi han har atter aabnet Forbindelsen med Evighedens Orakler, som i saa lang Tid har været afskaaret — at ikke alene er der andre Verdener end denne, men ligesom denne ere disse andre Verdener beboede af Væsener, lig Jordens Indvaanere, og at Forskjellen imellem en Planets Befolkning og de andres bestaar kun i de forskjellige Grader af Fuldkommenhed, hvortil hver især har naaet ved Evangeliets Principer. De, som i Ydmyghed have bøjet sig for al Sandheds Kilde og have drukket af Livets fornyende Vande, vide, at den Gud, som aldrig gjorde eller talte Noget forgjæves, eller skabte Noget i et uværdigt Øjemed, indstiftede Frelsnings Planen for sine Børns timelige og aandelige Gjenfødelse — ikke alene dem paa denne Planet, men ogsaa dem paa andre lignende Planeter, som ere blevne skabte, forløste og celestialiserede ved dens undervirkende Magt. Det vides nu bestemt, at det evige Evangelium ikke havde sin Oprindelse her paa Jorden, ej heller blev det prædiket for første Gang, da Johannes Døberen prædikede dets første Principer i Judæas Ørk. Hvor fremmed det end har syntes for de skinhellige og formørkede Jøder, som for Aarhundreder formedelst deres Vantro og Hjærters Forhærdelse vare berøvede dets Gaver og Velsignelser, var det dog paa ingen Maade noget Nyt under Solen. Dets Indførelse den Gang var kun dets Gjenoprettelse, og denne højlig begunstigede Periode var kun en af mange Husholdninger, og var hverken den første eller den sidste, som det var bestemt, at Adams Efterkommere skulde annamme. Det var simpelthen Tidens Midtes Husholdning, i hvilken Offerlammet, „slagtet før Verdens Begyndelse", nedsteg fra den himmelske Herlighed for at forsone for Menneskets Arvesynd, og ved hans Forsonings tilbagevirkende og fremadvirkende Kraft gjøre det muligt for alle Mennesker formedelst Lydighed til hans Evangelium at blive frelste.

Er det saa forunderligt, at saadanne Mænd som Adam, Enok, Noah, Abraham og andre af de ældgamle, værdige Mænd, der vandrede og talte med Gud som en Ven til en anden og vare iførte hans hellige Præstedømmes Myndigheds Fylde, skulde være forundt det dyrebare Privilegium at adlyde Jesu Kristi Evangelium — det eneste Navn under Himmelen, hvorved et Menneske kan blive frelst? Vare Peter, Jakob, Johannes, Paulus og Andre, som traf at leve paa Jorden, da Frelseren kom, og som tillodes at deltage i de Velsignelser, der flyde fra

Lydighed til det evige Livs Principer, værdigere dette Privilegium end deres Forgængere, de fordums Guds Patriarker og Profeter? En saadan Ide er modsat Fornuft og fortjener ikke vor Tiltro og Agtelse. Lader dem vedblive at nære saadanne Tanker, som forkaste den sande Tro, og fortsætte i deres Hjærters Snæverhed, i det de udelukke den Helligaands udvidende og opløftende Indflydelse. Vi foretrække at tro anderledes og fryde os i den Overbevisning, vi have erholdt ved Lydighed til Guds Søns Evangelium, at denne samme evige, uforanderlige Frelsnings Plan, uden hvilken Ingen kan blive ophøjet til sin Skabers Nærværelse, var kjendt af den menneskelige Slægt paa forskjellige Tider i det Tidsrum, som ligger mellem Skabelsen og Kristi Komme, og hver Gang var det aabenbaret og indført i samme Hensigt som i Frelserens Dage, i hvilken det atter er bragt tilbage til Jorden i Tidernes Fyldes Husholdning. Det er sandt, at den hellige Bibel, som alle Kristne beraabe sig paa at tro, og hvilken de Sidste Dages Hellige virkelig tro, for saa vidt den er rigtig oversat, skjønt den tydelig forudsiger Evangeliets Gjenoprettelse i de sidste Dage, er mere eller mindre taus angaaende Husholdningerne før Tidens Midte; men det er ogsaa sandt, at denne gode gamle Bog er taus om mange andre vigtige Punkter, hvilket har sin Grund i de mange Forandringer, indskudte Sætninger og Forkastelse af ægte Skrifter, som er bleven gjort af uinspirerede Oversættere og Bibelfortolkere, og til deres ubemyndigede og fejlagtige Arbejde kan tilskrives megen af den Uenighed, Strid og Kiv, som for Aarhundreder har sønderrevet den religiøse Verden. Men uafhængig af Skriftens Taushed og ny Aabenbarings uimodsigelige Beviser spørge vi alle oprigtige og fordomsfrie Troende paa Gud og Frelsens Evangelium, om ikke de Anskuelser, vi hylde, sammenlignet med dem, vi forkaste, stemme mere overens med Fornuft og den hellige Skrift angaaende den almægtige Guds Visdom, Magt, Retfærdighed og Naade?

Af de foregaaende Bemærkninger angaaende Evangeliets Karakter, Oprindelse og Hensigt ledes Læseren paa en naturlig Maade til Undersøgelsen af Spørgsmaalet: „Hvad er Jesu Kristi Evangelium?“ eller med andre Ord, da vi have vist, hvor umuligt det er fuldstændigt at besvare et saa omfattende Spørgsmaal: „Hvilke ere dets første Principer? Vi udsætte os maaske for at trætte vore Læsere, som allerede ere godt bekjendte med denne Gjenstand, i det vi agte at give en kort Fremstilling af det, som i Almindelighed er bekjendt for de Sidste Dages Hellige som Evangeliets første Principer; dog er det vort oprigtige Ønske at gavne dem ligesaa vel som Saadanne, som ere mindre bekjendte med disse Principer. Disse Principer ere Begyndelsen til Frelsnings Planens uendelige System; man kunde kalde det Fortalen til den evige Udviklings Bog; de ere de fire hvælvede Porte, hvorigjennem Adgang opnaas til Vejen, der fører til evig Fremgang, og hvorpaa alle Mennesker maa gaa for at komme ind i deres Skabers celestiale Nærværelse. Disse fire Principer komme i en vis Følgerække; det ene leder til det næste og baner Vejen og bereder Sjælen for dets Annammelse.

Tro.

Den hellige Bibel underretter os om, at uden Tro er det umuligt at behage Gud. En saadan Erklæring, selv om den kom fra en mindre hellig Kilde, behøver ikke at forundre Nogen; thi uden

Tro er det ikke muligt at gjøre noget som helst. Det er Aarsagen til enhver Virkning, Kraften, hvorved Alting udføres. Intet er bleven udført hverken i Himmelen eller paa Jorden, hvor Troen ikke gik forud og medfulgte. Det er Livets Drivfjeder, Skabningens bevægende Kraft, det virksomme Princip i hele Universet. Derfor er det nødvendigvis Evangeliets første Princip, Saliggjørelsens Begyndelsesgrund, Grundprincipet, hvorpaa alle andre Love og Principer hvile. Den Sjæl, som ønsker at opnaa Frelse, maa først tro, at Frelse er mulig. Han maa tro paa Gud som den, der giver Frelse. Han maa tro paa Kristus som dets Ophav og Mægler. Han maa tro paa Evangeliet som Midlet, hvorved Frelse erholdes, og paa den Persons guddommelige Myndighed, som administrerer Evangeliets Ordinantser for ham. Efter at have øvet Tro i den Grad, her er udpeget, er han i en Stilling til at foretage sig det næste Skridt og stige et Trin højere op paa den store Stige, der fører til det evige Liv.

Omvendelse.

Synd kan ikke arve Guds Rige. Det er saa aldeles i Strid med Retfærdighedens Aand, at disse to kunne umuligt bo sammen. Gud ser ikke paa Synd med den ringeste Grad af Overbærenhed; følgelig maa den, som tragter efter at komme i hans Nærværelse, og som forventer at beskue hans Ansigt og blive i Stand til at udholde hans Herlighed, først blive renset og helliggjort fra al Synd. Ingen har nogensinde været i Stand til at frigjøre sig fra sine Synder, uden han først oprigtig angrede dem og omvendte sig. Ingen Fejl blev nogensinde rettet, der ikke først blev opdaget og bekjendt, og ingen Synd kan paa ogen Maade blive tilgivet, indtil den er angret, og en sand Omvendelse er sket. Det er forfængeligt for noget ansvarligt Menneske at sige, at han er uden Synd. Skriften erklærer, at alle Mennesker ere Syndere, og at Ingen kan med Sandhed gjøre Krav paa ikke at være skyldig i denne Anklage. Smaa Børn under otte Aar ere ikke ansvarlige for deres Handlinger, og da de ere uden Synd, ere de ikke i Stand til at omvende sig, de ere forløste ved Jesu Blod fra Verdens Begyndelse; men alle ansvarlige Sjæle, til hvem Evangeliet er bleven sendt, maa omvende sig og forsage deres onde Gjerninger og Begjærligheder, om de ønske at erholde den herlige Løn, evig Ophøjelse.

Daab ved Neddyppelse.

Daaben er et Sindbillede paa Kristi Begravelse og Opstandelse, og som en Ordinants blev den indstiftet for Syndernes Forladelse. Den eneste rette Maade at forrette den paa er ved Neddyppelse, hvorved de to ovenfor nævnte Begivenheder fremstilles. „Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, siger Paulus, „paa det at ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse". Ligesom Kristus, i det han gik i Døden, afførte sig Dødeligheden, som han var iklædt, og opstod triumferende til en højere Sfære, saaledes skulle vi ved at gaa ned i den vaade Grav afkaste vore Synder og Kjødets Daarskaber og fremstaa til et nyt Liv i Gud. Derfor kaldes Daab ogsaa en Fødsel, og da Kristus erklærede til Nikodemus, at et Menneske maa „fødes af Vand og Aand", tilkjendegav han tydeligt, at Fødselen af Vandet, Vand Daaben,

var absolut nødvendig for hans Indgang i Guds Rige. Ikke alene udpegede han dette som Vejen, hvorpaa Andre skulde gaa, men han underkastede sig selv Daaben; han viste Eksemplet paa „at opfylde al Retfærdighed", og som Følge af hans Lydighed hilsede Guds Røst ham fra Himlen med disse Ord: Denne er min elskelige Søn, i hvem jeg har Velbehag. Vandet kan dog ikke af sig selv aftvætte vore Synder. Ikke en Gang Neddyppelsen, skjønt den stemmer nøje overens med den foreskrevne Maade, hvorpaa Daaben skal forrettes, kunde have den mindste Virkning paa en angergiven Synders Sjæl, med mindre den forrettedes af en Person, der holder Myndighed fra Gud i det Høje; thi han anerkjender ikke nogen Administration, uden at den forrettes af hans udvalgte og bemyndigede Tjenere, iklædte med det hellige Præstedømmes Fuldmagt ligesom Johannes, Døberen, der var „kaldt af Gud ligesom Aaron" og udsendt ved guddommelig Aabenbaring til at aabne det evige Livs Porte for alle dem, som ere villige til at vandre paa den trange Vej, hvilken paa Grund af Verdens Hovmod og Gjenstridighed saa Faa ere i Stand til at finde. Men alle angergivne Troende, som blive døbte paa den rigtige Maade og med den rette Myndighed ere antagelige for Himlens Aasyn og kunne tillidsfuldt stole paa det Løfte, som Peter gjorde Mængden paa Pintsedagen: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave.

Haandspaalæggelse.

Guds Aand er i en vis Grad uddelt til Alle. Den er Lyset, som oplyser Enhver, der kommer til Verden. Formedelst den leve og røres Alle, og ved den har Alt sin Tilværelse; men den Helligaands Gave, som gives ved Haandspaalæggelse til enhver trofast angergiven døbt Troende i Kristi sande Kirke, er en særlig Begavelse for et bestemt Øjemed. Den er maaske af en fortrinligere Beskaffenhed, eller maaske den bestaar i en forøget Kvantitet af den samme Aand, som gjennemtrænger hele den levende Natur overalt i Rummets uendelige Riger. Det være nu som det vil, det er vist, at denne Gave, denne Talsmand, denne Sandhedens Aand, som opholder Sjælen, oplyser Sindet, leder ind i al Sandhed og gjør Menneskeaanden i Stand til at fatte Guds uransagelige Ting, som ellers ikke vilde være muligt, er et vigtigt Tillæg til det, man oprindelig besad. Ved Lydighed og Retfærdighed kan den forøges og udvide sig hos Mennesket, indtil dette bliver helt fri for Synd, og indtil Øjet er rent, og det ganske Legeme bliver lyst. Ved Ulydighed og Uretfærdighed vil den derimod aftage og formindskes hos Mennesket, indtil Sjælens Lys er ganske udslukt, og Mørke, Fortvivlelse og aandelig Død paafølger. At erholde en Fylde af Guds hellige Aand burde derfor være Hovedmaalet for den menneskelige Tilværelse, thi kun ved den kan Menneskesjælen blive ophøjet og herliggjort for evigt. Der er dog flere Slags „Fylde", ligesom der er flere Slags Herlighed, eftersom deres Værd og Karakter ere forskjellige, som opstaa i Opstandelsen. Den Fylde, som hver Sjæl erholder, vil blive af den bestemte Herlighed — enten celestial, terrestrial eller telestial — hvorved dens Legeme levendegjøres fra Graven. Faderens Fylde udgjør den celestiale Ophøjelse, og om end dette ikke er Noget, der pludselig kan opnaas, burde det dog være enhver Guds Søns og Datters eneste Maal. Vi burde uden Ophold

begynde vore Bestræbelser for at naa det, thi alle kunne være forsikrede om, at disse evige Belønningers Uddeling vil ske i Følge de Gjerninger, som ere gjorte i Legemet. Kristus vor Frelser opnaaede og besad en Fylde, medens han var her paa Jorden; men ren og uskyldig, som han var, opnaaede han ikke denne Fylde paa en Gang, men ved at vokse i Guds Naade og blive stærk i Aanden samt at leve ved ethvert Ord, der udgik af Guds Mund blev han berettiget til en stadig forøget Besiddelse af den Helligaand, indtil „i ham behagede det Faderen, at al Fylde skulde bo". Vi have det alle i vor Magt at gjøre ligesaa og vorde ham lige. Han er vor store Leder og vort Forbillede. Som han var hellig, maa vi vorde hellige, som han var lydig, maa vi være lydige, som han blev fuldkommen og befunden ustraffelig og lydeløs for Guds Trone, saa og vi, om vi haabe at „vorde dannede efter hans Billede", arve hans celestiale Herlighed, besidde en Fylde af hans Aand, blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger og erholde et evigt Opholdssted i de himmelske Boliger, beredte før Verdens Grundvold blev lagt.

(Fortsættes).

Utah Nyheder.

En skrækkelig Begivenhed forefaldt i Circleville, Piute County, den 4de dennes, som havde et Barns Død til Følge. Hele Familien var samlet inde i Huset, da en lille fireaarig Dreng, Søn af Jetson H. Button saaes at undersøge sin Broders Frakke, som laa paa Sengen; man agtede ikke videre paa, hvad han havde for, men rimeligvis fik han sat i nogle Svovlstikker, hvormed han lidt senere satte Ild paa noget Straa i et gammelt Bjælkehus ude i Korallen. Han var krøbet derind gjennem et Hul mellem Bjælkerne, og da Ilden greb om sig, kunde han ikke finde Hullet igjen. Familien blev først opmærksom paa Ulykken ved at høre Barnets Skrig, men al menneskelig Hjælp var da forgjæves.

Af en Broder fra Cache Valley ere vi blevne meddelte, at en voksen Dreng fra Smithfield, som for nylig af Retten blev idømt tre Aars Tugthus for Kreaturtyveri, nu gaar omkring i den og omliggende Byer som Spion mod Polygamister. Han skal endog have angivet egne Slægtninge. Hemmeligheden er, at dersom Knøsen kan angive et vist Antal Mænd, mod hvem han tør sværge, at de ere Polygamister, skal han eftergives Resten af sin Straffetid.

En Oliebrønd af 8 Tommers Diameter og 150 Fod dyb, som nylig er bleven gravet ved Dallas Station i Wyoming, kaster en Oliestrøm fire Fod over Brøndens Top og giver 100 Tønder Olie om Dagen.

David Candland fra Sanpete beretter, at Trivsel og Tilfredshed hersker i „Utahs Kornmagazin". Mere Land er under Dyrkning i Aar end nogensinde før. Der er ingen Udsigt til at Sanpete Valley Jernbanen vil blive forlænget fra Moroni for Nærværende, endskjønt man gjentagen er bleven forsikret derom. Der tales om at bygge flere Basiner til Opbevaring af Vand til den tørre Aarstid.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Maj.

Sand og falsk Kristendom.

I et nyligt udkommen Nummer af Christian Commonwealth, publiseret i London, findes en af Redaktionen skreven Artikel, som vi anse af stor Betydning Den erklærer Kirkernes Kristendom for at være mislykket. Hermed menes ikke, at Kristendommen selv har forfejlet sit Maal, eller at den ikke er skikket for Menneskenes Behov. Meningen er simpelthen, at Kirkerne — det være sig den katholske, protestantiske, eller hvilken som helst anden sekterisk Trosbekjendelse — ere forskjellige fra den Kirke, som Jesus Kristus oprettede, og ere ikke i Stand til at afhjælpe en fra Gud afvegen Verdens Trang. Den stadfæster, hvad Mormonismen har lært for de sidste halvtredssindstyve Aar, saa vidt det er muligt uden ligefrem at indrømme vor Lære om det almindelige Frafald. Her ere nogle saa Sætninger, som vi indrykke af ovennævnte Blad:

„Spørger man os, om vi mene, at Kristendommen, som den læres i vore Kirker, er forskjellig fra den Kristendom, som lærtes af Kristus og hans Apostler, svare vi uden Forbeholb, at dette er netop vor Mening". „Vi tænke ikke, at Nogen vil sige, at fordi Kristendommen i en lemlæstet Form har gjort noget Godt, det derfor var ønskeligt at beholde den i en saadan Form. Det vil være mere rimeligt at sige, at efterdi den har gjort meget Godt til Verden, om end den har været storligen blandet med Vildfarelser, saa vil den blive en endnu større Velsignelse, naar alle menneskelige fordærvelige Bestanddele bortfjærnes fra den, og den fremlægges for Verden i dens oprindelige Enfoldighed og Kraft". „Det er ingen Nytte til at lukke Øjnene for den Kjendsgjerning, at vor populære Kristendom, for saa vidt det angaar at kristne den store Masse af Folket, er mislykket". „Kirkernes Lærdomme ere i høj Grad blandede med Vildfarelse og følgelig er deres Administration ikke alene fuld af Mangler, men skadelig".

Hele Stykket er fuldt af saadanne Udtryk, som vi her have anført, og er en almindelig Anklage imod den nyere Kristendom. Det er det modsigende, uforenelige og urimelige Noget, som urigtigt kaldes Religion, mod hvilket tænkende Mennesker oprøres, og hvorfra de vende sig med Afsky, ikke det guddommelige System, som indførtes af Jesus af Nazareth og hans Apostler. Drapers Kritik, Bradlaughs Billedstorm og Ingersolls Spot og Sarkasme angribe den apostatiske Kristendoms Institutioner og Lærdomme, der stille sig frem som Kristi Religion, medens de i Virkeligheden kun ere en Masse uforenelige Bestanddele af menneskelig Oprindelse. Tidens Vantro og Fritænkeri kan i høj Grad tilskrives de Kirker, som Mennesker have dannet og givet et guddommeligt Navn. De komme frem med deres egne Meninger og kalde dem Kristendom. De organisere religiøse Samfund og kalde dem Kristi Kirke; de fleste af de Argumenter og satiriske Afhandlinger, som Fritænkerne og Tvivlerne fremføre, ere rettede imod disse af Mennesker lavede Religioner og optænkte Begreber, medens Kristi sande Lærdom forbliver tildels uantastet, i det den ikke er kjendt eller lært.

Uagtet de mange Afvigelser fra Frelsens Vej er dog Noget af den kristelige

Religions Aand forbleven paa Jorden, og dette har givet en Del Livskraft til Kristendommen. Det har virket Undere blandt Nationerne, men det har været i saa høj Grad formørket og blandet med menneskelige Opfindelser, at det er berøvet sin Magt til at gjøre Godt, og dette er Aarsagen, hvorfor den Ide, at Kristendommen er mislykket, er bleven saa herskende, og Aarsagen, hvorfor saa Mange spørge, hvad Fremtidens Religion vil blive.

The Commonwealth holder for, at naar alle fordærvede Bestanddele bortfjærnes fra Kristendommen, og den fremstilles for Verden i dens oprindelige Enfoldighed og Kraft, vil den blive til større Velsignelse end den, der i en lemlæstet Form har været den herskende. Dette er sandt; men vil Verden annamme den, naar den bliver saaledes fremstillet? Vare Menneskene nogensinde rede til at annamme Guds rene Ord og Himmelens uforfalskede Religion? Ville Commonwealths Redaktører aabne sine Hjærter for dens Indflydelse og dets Spalter for dens Lærdomme? Dette er tvivlsomt; thi Herrens Sandhed har aldrig været populær, og Guds Visdom synes Daarskab for Menneskene.

Vi have den Glæde at vide, at Gud paa Grund af Kirkernes Afvigelse fra Livets Vej atter har aabenbaret den snævre og trange Vej. Da alle religiøse Institutioner vare i Vildfarelse, har han paa ny aabenbaret Sandheden, som den er i Kristo Jesu. Da Jesus ikke anerkjendte nogen af de menneskelige Organisationer, gjenoprettede han sin egen Kirke med Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere ligesom fordum. Han har ved den Helligaands Gave givet den sin Kraft, og de Lærdomme, Ordinantser, Gaver og Velsignelser, den indeholder, ere guddommelige, og saaledes er sand Kristendom atter fremlagt for Verden i dens oprindelige Enfoldighed og Kraft.

Annammer Verden den? Vil Commonwealth annamme den? Naar vi nævne det Navn, hvorved vi ere bekjendte, antage vi, at man har nok: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, almindeligt kaldt „Mormoner". Hvem tager Tid til at undersøge dens Paastand? Hvem undersøger paa en upartisk Maade dens Læresætninger? De, som ere ydmyge nok til at annamme den, fryde sig i at være komne til Kundskab om dens Guddommelighed; men denne Verdens Vise, om end de se den falske Kristendoms Vildfarelse, Svaghed og Fejl, ere nu lige saa uvillige til alvorligt at undersøge det nyligt aabenbarede Evangeliums Fortrin, som deres Forbilleder vare i Frelserens Menneskeheds Dage. „Thi den Port er snæver og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den".

I det The Commonwealth beklager sig over den saa kaldte kristne Kirkes vildfarende Lærdomme og skadelige Skikke, spørger det: „Kan den nærværende Tingenes Tilstand blive ændret? Have vi Grund til at forvente noget Bedre i Fremtiden". Vi svare, at der er kun en Maade, hvorpaa en grundig Forandring kan blive frembragt — og kun en grundig Forandring vil nytte Noget, naar man overvejer det store Frafald, som har fundet Sted — og den er: ved Kristi sande Kirkes Oprettelse under hans egen personlige Vejledning. Intet Menneske eller Samfund kan fuldbyrde det. Ethvert Forsøg paa at fuldbyrde det ved menneskelige Midler vil simpelthen tilføje en Sekt til de mange, som allerede eksistere og frembringe saa megen Forvirring. Værket maa komme her oven fra. Intet mindre

end guddommelig Aabenbaring vil lykkes, men dette forventes ikke, og tilsyneladende ønskes det heller ikke.

Uagtet den store Mangel paa Tro paa guddommelig Mellemkomst i menneskelige Anliggender vide vi, at det er et bestemt Faktum, at Gud, den evige Fader, har en Gang til begyndt en Lysets og Naadens Husholdning for Menneskene. Han har aabnet en himmelsk Forbindelse med Menneskene. Han har talet fra Himlene. Han har givet Menneskene Apostler og Profeter. Han har gjengivet den Helligaand, som aabenbarer det, der hører Faderen og Sønnen til. Det sande Evangelium prædikes nu til et Vidnesbyrd for alle Folk. Nogle Faa annamme det, medens den store Mængde haaner det. Det vil blive forkyndt til Jordens Ender. De Udvalgte ville blive indsamlede. De Sidste Dages Straffedomme ville ramme Verden. De apostatiske „kristne" Kirker med alle andre Anstalter, som ere af menneskelig Oprindelse, ville blive nedbrudte, Tusindaaret, omtalt af de hellige Profeter, vil blive indført, og Vejen vil blive beredet for hans Regjering, hvis Ret det er at føre Septeret over Nationerne. Disse Ord ere sande og trofaste. Salige ere de, som lytte til og annamme Herrens Ord og fly ud fra Mørke og Forvirring ind i det evige Evangeliums Lys og Frihed og nyde de Velsignelser, som tilhøre den eneste sande Kristi Kirke, der findes paa denne Planet.

C. W. P. i Mill. Star.

Ankomst og Beskikkelse. Den 17de April ankom til Kjøbenhavn S. P. Neve fra Salt Lake City og John Fellt fra Huntsville, og den 20de April Ole Poulsen fra Brigham City, Nils H. Jensen og Peter Matson fra Mount Pleasant og H. J. Christiansen fra Logan; af disse have Ældsterne S. P. Neve og H. J. Christiansen allerede udført en Mission til disse Lande paa hvilken de i høj Grad vandt de Helliges Agtelse og Hengivenhed. Vi byde alle disse vore Brødre et hjærteligt Velkommen og haabe, at Herren maa velsigne deres Arbejde.

S. P. Neve beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference; John Feltt i Stockholms Konference; Ole Poulsen, Niels H. Jensen og H. J. Christiansen i i Kjøbenhavns Konference og Peter Matson i Skaane Konference. Thomas R. Schrøder, som i Vinterens Løb har arbejdet i Aarhus Konference, beskikkes herved til at arbejde i Aalborg Konference.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøde i Aarhus.

Den 11te April Kl. 8 om Aftenen begyndte Mødet i de Helliges Forsamlingslokale i Borupsgade Nr. 14.

Af Ældsterne fra Zion vare tilstede: A. H. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission; J. Hansen, Præsident over Kjøbenhavns Konference; F. F. Hintze, Præsident for Aalborgs Konference; O. Sørensen, Præsident over Aarhus Konference, Ældsterne Chr. Christiansen, F. Ludvigsen, J. Olsen, O. Hansen, R. P. Marquardson, N. C. Mortensen, T. R. Schrøder, J. P. Mortensen og J. J. Jørgensen.

Sangkoret sang følgende Velkomsthilsen, forfattet i Dagens Anledning af Søster Laura Andersen.

Mel.: Jeg Aftensolen ser at trone.

Velkommen hid fra Zions Lande,
Med Evangeliets glade Bud;
I bringe til os Glæder sande,
Som ned er sendt af Himlens Gud.
Lad højt nu Eders Røst da lyde
For Sødskende og for Enhver,
Der ønsker Vantros Baand at bryde
:,: Og lære tjene Herren her. :,:

Saa langt I gaa fra Slægt og Venner,
Til os, dog ej vi fremmed er',
Den samme Aand os sammenbinder,
Den samme Herre har vi kjær.
Derfor vi glad' for Eder sjunge
Og lytte vil til Eders Ord,
I tale jo med Aandens Tunge,
:,: Den er vor Leder her paa Jord. :,:

Fra Zion har I Lyset baaret
Til Herrens Børn trindt om paa Jord,
Af Zions Konge blev I kaaret
At tale Livets sande Ord.
O, maa I da bevaret være
For alle Fristelser og Sorg,
Og en Gang vinde evig Ære
:,: I Zions skjønne Kongeborg. :,:

Bøn af Præs. O. Sørensen.

Forstanderne for de forskjellige Grene. og de omrejsende Ældster, afgave deres Beretninger om Tilstanden i deres Arbejdsmarker, hvilken vistes at være god; tillige udtalte de deres Beredvillighed til at vedblive at arbejde for Herrens Værks Fremme.

Præsident A. H. Lund udtalte sin Glæde og Tilfredshed over de afgivne Rapporter og ved at høre Brødrenes Beredvillighed til at arbejde for Evangeliets Fremme; han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og omtalte den Herlighed og de Velsignelser, som ere i Vente for trofaste Sidste Dages Hellige; formanede disse til, først at søge Guds Rige og dets Retfærdighed og ikke lade denne Verdens daglige Sysler optage al deres Tid og Opmærksomhed; han talede om den Modstand, som overalt vises imod det store Sidste Dages Værk; takkede Sangkoret, og Søster Andersen, for den til Zionsbrødrene rettede Velkomstsang.

Konferencen fortsattes Søndag Formiddag Kl. 10. Efter Sang og Bøn bød Præsident Sørensen Forsamlingen velkommen og sagde, at han glædede sig ved at se saa Mange til vort Formiddagsmøde. Han oplæste dernæst den statistiske Rapport, som viste, at der siden sidste Konference var døbt 42, emigreret 7, udelukt 12, og at Totalsummen nu var 540; der var 2 kvindelige Hjælpeforeninger, 2 unge Mænds Foreninger og 2 Søndagsskoler; 5 Forsamlingslokaler lejes og 100 Forsamlinger havde været holdt hos Fremmede.

J. Hansen, Præsident for Kjøbenhavns Konf. talte til Forsamlingen og paamindede Enhver, at skattere den store Naade at være talt iblandt Guds Børn i de Sidste Dage; omtalte den guddommelige Magt og Myndighed, der er gjengivet i denne Tidsalder, samt Gjenoprettelsen af Guds Rige paa Jorden; henførte til Josef Smith, som var et Redskab i Herrens Haand til at paabegynde denne store Gjerning; han sagde at siden den Tid, da Engle atter havde begyndt at gjæste Jorden, havde Mørkets Magter virket paa onde Mennesker til at forfølge os ligesom til enhver anden Tid, naar Guds Rige har været paa Jorden.

Præs. A. H. Lund sagde, at det nu var 55 Aar, siden den første offentlige Tale blev holdt af Oliver Cowdery, og henviste os til at betragte den Fremgang

dette Værk havde gjort i saa kort en Tid; fremførte en Del tydeligere Beviser for Evangeliets Sandhed, saaledes som det er troet og prædiket af de Sidste Dages Hellige; han omtalte Opbyggelse af Templer, samt Tiende Loven og de Velsignelser, som ere lovede til dem, der adlyde denne Lov; han formanede de Hellige til at prøve og undersøge sig selv; thi at kjende sig selv er den største Kundskab, et Menneske kan besidde.

Eftermiddag Kl. 2.

Efterat Mødet var aabnet med Sang og Bøn, foreslog Præsident Sørensen Kirkens Authoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Ethvert Forslag blev enstemmigt vedtaget.

F. F. Hintze, Præsident over Aalborg Konf. talte dernæst til Forsamlingen; han forklarede en Del af de gjorte Forslag og sagde, at naar vi oprække vore Hænder for at opholde Guds Tjenere, skulde det være vor fuldstændige Mening og ikke nogen upaatænkt Handling. Han fremsatte paa en tydelig og fattelig Maade en Mængde værdifulde Lærdomme og formanede de Hellige til at bruge Tiden vel, som gives dem.

Ældste R. P. Marquardsen sagde, at han ønskede at vise Lydighed til Herrens Tjenere, saa vel i at tale til en Forsamling som i andre Ting; omtalte Profetier og aandelige Gaver i de sidste Dage, og nogle af de Tegn, som skulle følge de Troende; fremsatte en Del af Fritænkernes forkerte Ideer angaaende Universets Opholdelse o. s. v.; gav tillige nogle Anmærkninger om Ægteskabets evige Varighed og flere gode Lærdomme til Forsamlingen.

Præs. O. Sørensen mindede Søskende om at erindre vort lille Emigrationsfond.

Aften Kl. 7.

Ældste Chr. Christiansen fremviste den store Nødvendighed for Profeter i vore Dage, thi uden disse vandrer hele Verden i Mørke med Hensyn til hvad, Gud ønsker sine Børn at udføre. Han talede om Indsamlingen og dens Betydning og sagde, at Verden var mere modtagelig for Løgn, — den foretrak endog at betale derfor — end for Sandheden, som bydes dem uden Betaling; han advarede imod de mange Laster og Daarligheder, som ere saa almindelige i Verden og tilskyndede de Hellige til at være trofaste indtil Enden.

Præsident A. H. Lund talede om de forunderlige Ideer, som Verden har om os; gav en tydelig Forklaring over Indsamlingen og om dette Rige, som nu er oprettet paa Jorden i vore Dage; sagde at ingen Magt vil være i Stand til at tilintetgjøre Herrens Gjerning, men Guds Rige vil vorde opbygget, trods vore Fjenders Planer og Anslag imod os.

Mandag Formiddag Kl. 10.

Præsident Sørensen oplæste den financielle Rapport for Konferencen, hvilken blev enstemmigt antaget.

Søndagsmissionærerne havde gjennem Vinteren holdt en Del Forsamlinger hos Fremmede; god Forstaaelse herskede imellem dem, og de arbejdede tilsammen for et fælles Maal og Præsident Sørensen udtalte sin Tilfredshed med deres Arbejde.

Forstanderne over de forskjellige Grene og de omrejsende Ældster i samme udtalte deres Følelser, hvoraf fremgik, at de alle som en, satte deres Lid til Gud, og deres største Formaal og Bestræbelser vare at fremme Herrens Værk og Hensigter her paa Jorden.

Præsident Lund var glad ved Brødrenes Nidkjærhed og Redebonhed til at gjøre Alt for Værkets Fremme, gav mange Raad og Instrukser til Præstedømmet, som formedelst den store Del af Guds Aand, som var over de Forsamlede, trængte dybt i ethvert Hjærte.

Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og til at holde fast ved det Gode og sky det Onde.

Præsident O. Sørensen udtalte sin Glæde og Taknemmelighed for alle de gode Raad og Lærdomme vi havde modtaget i dette vort Konferencemøde. Han takkede Sangkoret, Skriveren og Enhver, som havde bidraget til at gjøre vort Møde behageligt og interessant. Konferencen sluttedes til ubestemt Tid. En Afskedssang forfattet af Laura Andersen blev derpaa sungen. Taksigelse af Ældste R. P. Marquardson.

J. C. R. Klausen,
Konferencens Skriver.

De Hellige samledes atter Mandag Aften Kl. 8, og de unge Mænds Forening og den kvindelige Hjelpeforening afgave Rapporter om deres Virksomhed.

De unge Mænds Forening repræsenteredes af Præs. Mikael Hansen. Foreningen var i en god Tilstand. Den ejer et godt Bibliothek, hvilket stadigt forøges. Foreningen har ligeledes betalt for de Forsamlingslokaler, hvor Forsamlinger igjennnem Vinteren holdtes hos Fremmede og hvor et godt Vidnesbyrd er bleven baaret for Mange, som maaske ellers aldrig vilde have hørt Evangeliet.

Den kvindelige Hjælpeforening repræsenteredes af Søster K. M. Petersen, som har præsideret over den i to Aar. Søstrene have udført et meget godt Arbejde ved at besøge og trøste de Syge og afhjælpe deres timelige Fornødenheder og have uddelt og udlaant Meget til de Fattige. Det er tillige den kvindelige Hjælpeforening, som Aarhus Emigrationsfond tildels skylder sin Tilværelse, og især sin nuværende gode Tilstand, idet over 100 Kr. er bleven samlet og i en nær Fremtid vil blive anvendt til Hjælp for de Fattiges Udfrielse.

En Sang forfattet af Søster K. M. Petersen blev afsungen.

Præs. Lund talede en kort Tid, og udtalte sin store Tilfredshed med Foreningernes Arbejde og Tilstand og opmuntrede dem til at vedblive trofaste og nidkjære.

Sangkoret sang „Afskedshilsen til Zionsbrødrene", forfattet af Søster Laura Andersen.

Efter at Forsamlingen var sluttet, bleve nogle Tæpper o. s. v., som Søstrene igjennem Vinteren havde forfærdiget, og tillige nogle Bøger og et Album, under almindelig Munterhed bortloddede og de derved indkomne Midler givne til Aarhus Emigrationsfond.

De bedste Følelser herskede, og de Hellige følte sig glade og tilfredse og havde en glædelig Tid tilsammen, som længe vil erindres.

J. C. R. K.

Fra Sandwichøerne. Bikubens Nummer af 9de April har det følgende:

„Vi havde den Fornøjelse forleden Dag at gjøre Bekjendtskab med Br. Edward Partridge, som med sin Hustru og 3 Børn samt Br. W. C. Partridge, kom tilbage fra Sandwichøerne efter en Fraværelse af tre Aar. Missionen er i god Orden og en god Del af de Indfødte indlemmes i Kirken, men Dødeligheden er saa stor iblandt dem, at Medlemmernes Antal ikke vokser synderligt. Medens Br. Partridge var der, byggede de Indfødte et godt Forsamlingshus paa Øen Laie til en Værdi af 8000 Dollars (30,000 Kroner). Paa samme Tid borede de ogsaa en artesisk Brønd paa Kirkens Plantage med en Bekostning af 3000 Dollars.

Denne kaster en otte Tommers Vandstraale elleve Fod over Jordfladen, eller 24 Fod over Havfladen. Udsigterne for Sukkerplantagen ere imidlertid ikke saa gode nu som før, da Prisen paa Sukker er falden fra 7 Cent Pundet til 4½. Der er 12 Utah-Ældster paa Øerne, hvoraf to have deres Familier med sig. Alle befinde sig vel.

Aandeverdenen,

allegorisk skildret af C. C. A. Christensen.

Min allerbedste Ven, — som endnu er i Live, —
Du bad mig før min Død indstændig om at skrive
Fra denne dunkle Verden og give Dig Besked,
Om Sjælen efter Døden fremdeles bliver ved.

Først vil jeg derfor sige, Du har paa Eders Jord,
Om Livet efter Døden, Guds eget skrevne Ord;
Der lærer Du om Jesus, som døde og opstod
Og Gravens Fængselsdøre for Fangerne oplod; —
Om Abraham og Andre, hvis Støv i Graven laa,
Men levende i Aanden Guds Værk paa Jorden saa, —
Og ligesaa om Engle, som kom fra Himlen ned,
Din gode gamle Bibel vil give Dig Besked;
Men Verden nu betvivler, hvad deri skrevet staar,
Og dybere i Mørket og Synden derfor gaar,
Skjønt tit en indre Stemme vil minde dem om Gud,
Indtil den sidste Straale af Lyset slukkes ud.

Nu er det vistnok sjældent, at Engle I faa se,
Og tales der om Aander, vil kloge Folk blot le. —
Kun meget Faa vil høre om Engle eller Gud
Indtil den sidste Time, naar Døden sender Bud,
Da vil den største Synder omvende sig i Hast
Og Haabet som et Anker i Himlen gjøre fast.
Han tænker at faa Vinger og flyver i en Fart
Fra Jordens Synd og Sorger og rækker Himlen snart;
Hvor langt den end er borte bag Lysets Stjernehær,
Han tror at kunne naa den med saare lidt Besvær;
Men dette, maa Du vide, er bare Fantasi,
Og der er ingen Sandhed som Kjærne lagt deri —
Et Hjærnespind, som brister, det Øjeblik man døer,
Og derfor var det bedre, det vilde briste før.

*
* *

Jeg døde, som Du ved, og hørte godt din Klage, —
Jeg saa din dybe Sorg, min fordums kjære Mage, —
Jeg vilde gjærne trøste Dig i din store Nød, —

Jeg saa mit eget Lig, men min Aand var ikke død, —
Jeg saa min egen Baare, — jeg hørte Præstens Ord, —
Jeg saa dem sænke Kisten og dække den med Jord, —
Jeg saa den sidste Hæder, som der mit Støv de gav, —
Jeg saa Dig siden ene at dvæle ved min Grav, —
Jeg saa, da Nattens Skygger tilsidst Dig kaldte hjem,
At Du endnu mit Billed i Tanken kaldte frem. —
Jeg fandt, jeg var den Samme, endskjønt jeg var en Aand,
Og følte mig som frigjort fra Støvets tunge Baand, —
Jeg fandt, at det, som gjemtes imellem Sten og Grus,
Var kun min gamle Bolig, mit fordums kjære Hus,
Men selv var jeg i Live, og virkelig jeg stod
Aldeles lig det Legem', som nylig jeg forlod.

Forbauset og lidt skuffet jeg saa mig da omkring,
Mit Syn sig snart lod vænne til aandelige Ting;
Som før, jeg kunde høre, samt føle og forstaa,
Og snart en Mængde Venner jeg ved min Side saa —
Min egen kjære Moder og Klara, som er død,
Og de med megen Glæde mig nu velkommen bød;
De havde for mit Komme anrettet der en Fest,
Og jeg som Emigrant skulde blive deres Gjæst. —

Men ikke kan jeg nævne de Mange, som jeg saa,
Af Fædre og af Mødre — af Store og af Smaa —
Af Venner og Veninder og Frænder af vort Blod,
Som, skjønt de vare døde, i Live for mig stod.
Jeg maatte dem fortælle om Dig og mange Fler, —
Og skjønt en Del de vidste, de vilde vide mer;
Thi Aanden eller Sjælen slet ikke Alting ser,
Men kun, hvad netop hænder paa Stedet, hvor den er.

*

* *

Der er en Mængde Klasser af Aander, kan Du tro,
Og derfor de nødvendigt i egne Sfærer bo —
De gode nyde Glæde og føle sig tilfreds,
Thi Døden ikke ender de Godes Virkekreds —
Her findes Nok at gjøre for hver af os især,
Det saa jeg straks, jeg mødtes med mine Venner her.

De mange Millioner, som en Gang Liv har haft,
Fremdeles her bag Sløret besidde Aandens Kraft.
Vi tænke og kan fatte langt bedre nu end før
Og derfor stadig Fremgang i Lys og Kundskab gjør.
Vi mindes hver en Handling, ja selv det mindste Ord —
Det Onde som det Gode af Livet paa vor Jord.
Vi mindes vore Venner og elske dem som før,

Thi Kjærlighed og Kundskab ej tabes, naar man dør.
Ja, Meget kunde siges om hvad, jeg her har set —
En Del af hvad, jeg troede, er endnu ikke sket;
Jeg fandt ej nogen Himmel, men dog et Paradis,
Hvor gode Aander dvæle og synge til Guds Pris —
Hvor de fremdeles haabe og endnu tro paa ham,
Som blev al Verdens Frelser og Syndens Offerlam, —
Som en Gang, da han døde, besøgte dette Sted
Med Røveren paa Korset, som troede og fik Fred, —
Som Aanderne lod høre Forløsnings-Planens Bud,
Og Mange med sig førte af Gravens Fængsel ud.
Jeg fandt her ingen Engle med Vinger eller Fjer,
Og heller ikke kom jeg Guds Trone meget nær;
Men mange ædle Aander og Venner her jeg ser,
Og dem, jeg ikke kjender, er endda mange fler'. —
Vi nyde Fred og Glæde, som Himlen vi var' i,
Thi Prøvens Tid er omme, og Trængslen er forbi.
Men ikke alle Aander her har det lige godt;
Thi „Hades" for de Døde kan lignes ved et Slot
Med mange skjønne Sale, saa vel som Kamre smaa,
Samt Kjældere og Fængsler med mangen skummel Vraa;
I alle disse Sfærer, de Dødes Aander bo,
Hvor mange af dem skjælve, mens andre nyde Ro;
De gode have Haabet paa Troens Klippe bygt, —
De onde vente haabløst paa Dommens Dag med Frygt.
Og hermed vil jeg slutte, og raade Dig, min Ven,
At læse i din Bibel og leve efter den;
Om ej Du Alt kan fatte, saa tro alligevel, —
Du Sandheds rige Skatte vil samle for din Sjæl;
Og maaske skal jeg siden fortælle Dig lidt mer,
Om hvad i denne Verden med mig og Andre sker.

Dorthea.

Dødsfald. I Salt Lake City afgik ved Døden den 13de Marts d. A. efter et fire Maaneders Sygeleje, Johan L. Nielsen, født i Røken i Norge de 28 September 1828. Han emigrerede til Utah i 1881.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.